

CLUJ MODERN, seara a treia, marți – Cvartetul Transilvan și Cvartetul Arcadia

(Elena Maria Șorban, muzicolog – 15 aprilie 2011)

Prezentarea pianistei Adriana Bera a reliefat legăturile interpretative – nu numai conjuncturale, ci esențiale – ale protagoniștilor din recital, cele două ansambluri și compozitorul Alexander Müllenbach, cu Festivalul Mozart.

Cvartetul Transilvan a deschis recitalul cu Cvartetul de coarde nr.2, versiune revizuită (1965/2010, p.a.a.), de **Dumitru Capoianu** (n. 1929) – altceva decât cunoșteam ca fiind caracteristic unui compozitor foarte rar prezent în programe clujene (în urmă cu aproape 40 de ani cântasem în corul de copii dirijat de profesorul Mihai Guttman, cantata „Ca să faci portretul unei păsări”, îl mai auzisem pe maestru în muzici de film, îndeosebi în episoade ale „Omulețului” de Gopo, o dată sau de două ori la filarmonică – și cam atât). Dramatismul tăios al primei părți a Cvartetului, un cvasi-scherzo persiflant median, un final de joc care părăsește ludicul devenind tragic, inserând motive B-A-C-H în acompaniament și E-C-Es în substanța tematică – argumente pentru ca lucrarea să fie reaudiată spre a o descoperi mai bine.

Cvartetul Transilvan

Alexander Müllenbach și
Cvartetul Arcadia

Cvartetul Transilvan
și Cvartetul Arcadia

Tot altfel decât cel știut (ca instrumentist mozartian) a apărut **Alexander Müllenbach** (n. 1949) – în calitate de compozitor, prin *Klavierquintett* (1999), interpretat de Cvartetul Arcadia, alături de autor. Prima parte a lucrării arată că angoasele expresioniste nu s-au stins din preocupările contemporane, iar poezia le învâluie (prea) fragilă; un cvasi-scherzo intensifică virtuozitatea instrumentală; mișcarea a treia devine convulsivă, a patra – traumatică, iar finalul este ca o pustiire... Și aici răzbate obsesia ritmică a „destinului”... Oare se produce efect catartic? – depinde de fiecare. O adevărată „muzică grea” – care a avut un succes considerabil! Alături de mine, fiul meu, la 17 ani, este cucerit – îl justific în sine-mi: poate că află aici, aceeași revoltă ca în obișnuitele-i audiții rock... Deși nici vorbă de vreo înrudire cu acest gen – piesa fiind evident o continuare a filierei tragice Brahms – Schoenberg. Într-un moment ulterior, comunic autorului adeziunea adolescentului din public și îmi mărturisește că piesa a fost inspirată de tragedia familiei sale luxemburgheze, sub ocupația nazistă...

Octuorul (1900) de **George Enescu** – realizare a unui ideal interpretativ, prin însăși reunirea Cvartetului Transilvan și a Cvartetului Arcadia, formulă care ar merita să stea în atenția forurilor noastre de export cultural! Frecvența piesei pe scenele clujene este cam o dată la 15 ani !?! Interpretarea celor două ansambluri nu are (și nici nu are nevoie de) dirijor, totul se coordonează superb. O construcție monumentală redată cu valorificarea deplină a energiilor sale, de la

intensitatea luminoasă a primei părți la coda ultimei, în mișcare de vals, legănată îndelung, încheiată vertiginos – primită cu maxim entuziasm de public.

* Fotografii de Corina CECLAN.